KESK seçimleri ve öncü kamu emekçilerinin görev ve sorumlulukları...

Mücadelede devrimci perspektif devrimci program

Kamu Emekçileri Bülteni

Özel Sayı : 22
Tarih : Haziran 2000
Sah. ve Sor. Yazı İşl. Müd. : İbrahim GÜMÜŞ
Baskı : Kayhan Matbaacılık

EKSEN

YAYINCILIK

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Laleli Caddesi, No: 52/5
Aksaray/İstanbul
Tel/Fax: (0 212) 638 28 83

Sendikalarımızda seçimler başladı. Önümüzdeki iki yıl için sendikalarımızın yönetim organlarını ve yönetim anlayışını belirleyeceğiz. Seçimlerde geçtiğimiz dönemi değerlendirecek, önümüzdeki döneme dönük dersler çıkartacağız. İzlememiz gereken mücadele yöntemlerini ve öne çıkaracağımız mücadele hedeflerini belirleyeceğiz. Bu hedeflere ulaşmak için örgütlülüğümüzü gözden geçirecek, zayıf ve güçlü yanlarımızı belirleyecek, zayıf yanlarımızın üzerine kararlılıkla gidecek, güçlü yanlarımızı da aynı kararlılıkla koruyacağız. Bunları yapabilirsek, geniş kamu emekçileri kitlesinin çıkarları adına anlamlı platformlar olacak seçimler. Aksi durumda, sendikalarımıza hakim bürokratik-yasalcı anlayışların çizdiği çerçeveye hapsolacak ve sen-ben aritmetiğine, delege pazarlıklarına dayalı seçimler geçireceğiz.

Seçimler, kamu emekçilerinin geniş kesimlerinin ekonomik-demokratik taleplerinin özgürce ortaya konduğu, bu talepleri karşılamak için mücadele programlarının üretildiği, yöntemlerinin belirlendiği, örgütlülüğümüzün gözden geçirildiği platformlar olmalıdır. **Bizi bir adım ileri götürmek bir yana gerilettiği görülmüş olan anlayış ve programların, seçimleri bir yönetim aritmetiği ve pazarlığına indirgeme çabalarına engel olmak zorundayız.**

10 yıl gibi kısa bir zamanda büyük eylem ve direnişlere imza atarak anlamlı bir mücadele geleneği oluşturan kamu emekçileri olarak, seçim süreçlerimizi mücadelenin dönemeçlerine çevirmek zorundayız. Sermaye sınıfının tüm emekçilere dönük azgın bir ekonomik-siyasal saldırı yürüttüğü bugünün koşullarında, mevcut yönetimlerin bürokratik-yasalcı-reformist anlayışlarının mücadele gereksinimlerimize yanıt veremediği

ortada. Sendikalarımızda dün filizlenen bürokrasi bugün **"kurumsallaşmak"** kisvesi altında işyerlerimize kadar dal-budak saldı. Tabanın söz ve karar hakkından sözedenler, bunun için hiçbir yeni mekanizma üretemedikleri gibi, eski mekanizmalar da işletilmiyor artık. Sendika yönetimleri fiili-meşru-militan mücadeleden hiç söz etmiyorlar artık. Eylem denildiğinde, geniş kamu emekçileri kitlesini aynı talepler etrafında mücadeleye sevkedecek pratik adımlar değil, devletin çizdiği yasal-fiili sınırlara hapsolmuş medyatik gösteriler anlaşılıyor. En büyük gücümüz olan hizmet üretmeden gelen gücümüz unutulalı çok oldu. Sermaye sınıfı ve devleti azgınlaştıkça sendika bürokratları da daha ehlileşiyor. Artık bu sömürü ve baskı düzeni sorgulanmıyor. **"Üreten biziz yöneten de biz olacağız"** perspektifiyle değil, **"aman siyaset yapmayalım"** ürkekliğiyle çıkıyorlar kamu emekçilerinin önüne. Sonuçta hergün kamu emekçilerinin hakları gaspediliyor, baskılar artıyor, yoksullaşıyoruz, ama günü kurtarmaya dönük cılız karşı çıkışlar dışında bir şey üretemiyoruz. **Biz sendikalarımızı bunun için mi kurduk?** Her geçen gün yoksullaşacaksak, üzerimizdeki adli-idari baskılar her geçen gün artacaksa, sürekli mevcut haklarımız gaspedilecekse ve biz bu süreci durdurup tersine çeviremeyeceksek, örgütlenmenin, sendikal faaliyet yürütmenin anlamı ne? **Bizim gereksinmemiz, ortak talepler etrafında şekillenmiş, tabanın söz ve karar hakkı temelinde yürüyecek, fiili-meşru-militan tarzda hayata geçireceğimiz bir mücadele programıdır.**

Böylesi bir programı ancak bağımsız bir sınıf tavrı ve perspektifi ile oluşturabiliriz. Siyasal-sendikal ufku mevcut düzenin yasal-fiili sınırlarını aşamayanların böylesi bir program ve mücadele üretemeyeceği son dört yılın deneyimiyle somut olarak ortaya çıkmıştır.

Şu anda sendikalarımızı yöneten anlayışlar sürekli aynı şeyleri tekrarlayıp duruyorlar: *"Eğer ekonomik-özlük haklarımız için mücadele ederken siyasal-demokratik talepler ileri sürersek, hele de 'sermaye değil üretenler yönetsin' sloganının çağdaş karşılığı olan devrimden ve sosyalizmden sözedersek, geniş kamu emekçileri kitlesini ürkütür, kendimizden uzaklaştırır"* **mışız!..** Eğer haklı eylemlerimizi engellemeye çalışan, bizi döven-söven polislere karşı direnirsek, *"kamu emekçisi arkadaşlarımızı korkutur"* **muşuz!..**

Arkadaşlar, gerçekten de durum böyle mi? Yoksa bu bürokratlar kafalarındaki sınırlılıkları bize nesnel gerçeklermiş gibi mi yansıtıyorlar?

Kuşkusuz kamu emekçileri olarak düzenin çok yönlü ideolojik-politik bombardımanı altındayız. Sermaye düzeni tüm araçlarıyla, idari mekanizmalarıyla, ideologlarıyla ve medyasıyla bizleri, tüm toplumu

bombardımana tutuyor.. Ne diyor? Bu düzen olabilecek en demokratik, en adil, en gerçekçi düzendir. Kimi eksiklikleri vardır, ama zamanla düzelecektir. Herkes hakları ve talepleri için mücadele edebilir, ama yasal zeminlerde kalmak kaydıyla!

Eğer biz bu propagandalara inanmış olsaydık, '80'lerin sonunda sendikalarımızı kurabilir miydik? *20 Aralıkları, 11 Aralıkları* yaratabilir miydik? *16-17 Haziran'da, 4 Mart'ta* Kızılay'ı işgal edebilir miydik? Kuşkusuz ki hayır! Yaptığımız bu işleri bu düzenin yasalarını meşru saydığımız için mi başardık, yoksa tam tersi mi?

Sendikalarımızı kurduğumuzda, kamu çalışanlarının bırakalım sendika kurması, herhangi bir derneğe üye olması dahi amirlerinin iznine bağlıydı. Yasal durum buydu. Ama bizler **"hak verilmez alınır"** şiarıyla davrandık ve başardık. Grev yapamazsınız dediler, yaptık. Grev yasası mı vardı?

"Hak verilmez alınır!" İşte mücadelemizin temel sloganı (şimdilerde unutturulmaya çalışılıyor) budur. Bu sloganı çözümlersek, sendikal mücadele ile demokrasi mücadelesi, devrim ve sosyalizm mücadelesi arasındaki kopmaz bağı da açıklamış oluruz.

"Hak verilmez alınır!" Kimin için bu böyledir? En genel anlamıyla tüm emekçiler, ezilenler için. Çünkü ezip sömürenlerin hak talebinde bulunmalarına zaten gerek yoktur. Hak talep eden emekçiler bunu kimden talep etmektedirler ve bu haklar niçin verilmemektedir? İşte bu sorunun yanıtını verdiğimizde, bizlere söylenen *"aman siyaset yapmayalım"* uyarısının anlamını da **deşifre etmiş** oluruz.

Soruyu tekrarlayalım; "kamu emekçileri" (ve bütüm emekçiler) haklarını kimden talep etmektedirler? Bu haklar niçin verilmemektedir? Niçin ancak bizim mücadelemizle alınmak zorundadır? Bu soruların yanıtını bilimsel olarak verdiğimizde, içinde yaşadığımız modern toplumun **sermaye sınıfı (burjuvazi)** ve **emekçiler (işçi sınıfı)** olarak iki temel sınıfa bölünmüş olduğunu, bu iki sınıfın çıkarlarının **uzlaşmaz bir karşıtlık** içinde bulunduğunu, kazandığımız her hakkın sermaye sınıfının çıkarlarına dokunduğunu, bizim **işverenimiz olan devletin temel görevinin de sermaye sınıfının çıkarlarını korumak olduğunu görürüz.** Aslında yürüttüğümüz mücadele sınıflar mücadelesinden başka bir şey değildir. Sermaye sınıfının varlığı biz emekçilerin sömürüsüne dayalıdır. Bu sömürü düzeni devam ettikçe emekçilerin baskı altına alınması gerekecektir. Düzenin devamı sömürüye dayalı olduğuna göre, sömürünün sür-git devamı için sömürülenlerin de sür-git baskılanması gerekmektedir. Bizlerin kazandığı bir hak, sömürünün bir parça da olsa sınırlanması demektir. Aynı zamanda üzerimizdeki baskının da geriletilmesi anlamına gelmektedir.

Çünkü baskıları geriletmeden hak kazanmak olanaksızdır. İşte hak almak budur. **"Hak verilmez alınır!"** sloganının anlamı budur.

Öyleyse, **ekonomik taleplerimizle demokratik-siyasal taleplerimiz arasında kopmaz bir bağ, bir bütünlük vardır.** En küçük bir hak için dahi yola çıkmak demek, daha fazla demokrasi istemek demektir ve bunun anlamı da siyaset yapmaktır. *"Aman siyaset yapmayalım"* diyenler, gerçekte mücadeleden kaçmanın teorisini yapmaktadırlar. Ekonomik-demokratik mücadelenin tutarlı olmasının biricik koşulu ise, bizi hak aramak zorunda bırakan bu sömürü düzeninin temellerine yönelebilmesi, sömürünün temellerini sorgulayabilmesidir.

Bu sorgulamanın bilimsel adı **sosyalizmdir**. Sorgulamanın toplumsal bir eyleme dönüşerek sömürü ve baskı düzenine son vermesinin temel adımı da **devrimdir**. Dolayısıyla kamu emekçileri olarak yürüttüğümüz mücadelenin tutarlı, ilkeli ve bilimsel bir temelde yürümesi, nihai olarak mücadelemizi **devrim ve sosyalizm** hedefine bağlamamızla olanaklıdır.

Bu kuşkusuz bugünden yarına bir iş değildir. En iyi öğretmen, en küçük haklarımızdan demokratik-siyasal taleplerimize uzanan tutarlı bir çizgide vereceğimiz mücadelenin bizzat kendisidir. Bu mücadelede devrim ve sosyalizm perspektifini kaybetmek demek, mücadelemizin rotasını, tutarlılığını ve kararlılığını da kaybetmek demektir.

Burada sözkonusu olan, kamu emekçilerinin tamamının sosyalist ya da devrimci olması değildir. Yürüttüğümüz mücadelenin her adımının **sosyalizmin bilimsel bakış açısından** süzülerek planlanması, mücadele adımlarımızın düzenin temellerini deşifre etmesi, salt öncü kamu emekçilerin gözünde değil tüm kamu emekçileri nezdinde düzenin teşhirini sağlayabilmesidir. Örneğin, **4 Mart** eylemi "Sahte sendika yasasını" durdurmaya yönelik bir eylemdi, ama Kızılay'daki yaklaşık 3 bin kamu emekçisi bu eylemle aynı zamanda düzeni, düzenin polisini, baskısını tüm topluma teşhir edebilmiştir. İşte bize gereken tarz budur!

Fiili-meşru mücadele...

Aynı zamanda işverenimiz olan sermaye devleti bize sürekli *"haklarınızı yasal zeminlerde arayın, yasalara uyun"* uyarısında bulunuyor. Kâh idarecilerin, kâh politikacıların, kâh polis şeflerinin ağzından bu uyarı sürekli yapılıyor. *"Sendikalarımız da yasal kuruluşlar olduğuna göre yasal bir kuruluştan beklenen, yasalara uygun davranmasıdır"* denilerek, ilk bakışta mantıklı görünen gerekçeler ileri sürülebilir. **Peki, durum gerçekten de böyle mi?**

Sendikalarımızı kurduğumuz '80'lerin sonundaki yasal duruma yukarıda değinildi. Sendikalarımızın yasal statüye (ki hala yasal olarak dernek statüsündedir) kavuşması ancak son üç yıla kadar uzanır. Ya da bir başka örnek: Bırakalım biz kamu emekçilerini, **genel grevin yasak olduğu bir düzende** biz **20 Aralıklar'ı, 11 Aralıklar'ı** gerçekleştirdik. **16-17 Haziran'da, 4 Mart'ta** başkentin göbeğini işgal ettik. Bunların yasal temelleri var mıydı? **Hayır!** Öyleyse bunları nasıl oldu da gerçekleştirebildik. Ya da biz bu *"yasadışı"* eylemleri yaparak, mücadelemize zarar mı vermiş olduk?

Bu soruların yanıtını vermek için yasaların mantığını açıklamamız gerekir. Sınıflı bir toplumda yaşıyorsak, **bizim çıkarlarımız** ile biz emekçileri sömüren **sermaye sınıfının çıkarları** uzlaşmaz bir karşıtlık içindedir. Herhangi bir ekonomik-sosyal-siyasal düzenlemenin aynı anda hem emekçiler hem de sermayedarların çıkarına olması olanaklı mıdır? Sermaye sınıfının varlığının emekçilerin sömürüsüne dayalı olduğunu söylemiştik. Kapitalizmin temel işleyişi, sermayenin yoğunlaşmasına ve kâr oranını artırmaya dayanır. **Sömürü bunu sağlayan temel mekanizmadır.** Mevcut düzenin temel hedefi de bu mekanizmaları olabildiğince engelsiz ve sorunsuz bir biçimde işletmektir. Bütün bir devlet aygıtının ve yasal düzenlemelerin varlık sebebi budur. Oysa emekçilerin çıkarları bu sömürüyü azaltmak ve tamamen ortadan kaldırmakta yatar. Biz kamu emekçileri dahil tüm emekçi mücadelelerinin yönü budur. İşte soruna buradan baktığımızda, bize *"yasalara uyun"* diyenlerin, aslında *"mücadelenizi sermayedarların ve sermaye düzeninin kabul edebileceği sınırlar içinde yapın"* dediklerini görürüz.

Sömürüyü geriletmeye çalışırken, sömürünün sür-git devamını düzenleyen kurallarla (yasalar) ve güçlerle (polis, asker, idareciler vb.) sınırlanmış bir alana sıkışıp kalmak, mücadelemizin hedeflerini, taleplerini sermayedarların ve devletin insafına bırakmaktan başka bir anlama gelmez. Kuşkusuz yasaları yapan düzen güçleri, gerek bunları yaparken, gerekse de uygularken, emekçileri de içine alan bir toplumsal meşruiyet yaratmaya çalışırlar. Fakat kapitalist düzenin çıkarları sözkonusu olduğunda, kendi yasalarını rahatlıkla çiğnerler. Güya anayasal düzeni korumak için anayasayı ortadan kaldıran faşist darbeler yapar, anayasada devletin temel niteliklerinden sayılan **"sosyal devlet"** uygulamalarını sürekli tırpanlarlar. İşkence yasalarca suç sayılmaktadır, ama işkencenin kurumsallaştığı ülkelerin başında gelmektedir Türkiye, vb... Düzen güçleri kendi yasalarını çiğnerken de, buna uygun bir toplumsal meşruiyet duygusu yaratmak için kendi propaganda ve baskı aygıtlarını devreye sokarlar. Gerek yasaları,

gerekse bu yasaların ne ölçüde uygulanıp uygulanmayacağını belirleyen ise, **emek ile sermaye arasındaki, sömürüyü artırma/azaltma mücadelesidir.** Bu mücadelede kendi meşruiyetini yaratan taraf, yasaların nasıl yapılacağını, nasıl uygulanacağını da belirlemiş olur. Asıl mücadele alanı budur. Yasal olan bu alana tabidir.

Kuşkusuz emekçilerin tamamı böylesi bir sınıfsal bilince ve bakışaçısma sahip değildir. Emekçilerin kafalarında da yasaların belirleyiciliği vardır. Fakat bu belirleyiciliği değiştirecek olan da, bilinçleri dönüştürecek olan da, bizzat **sınıflar mücadelesinin kendisidir.**

Biz kamu emekçileri, mücadelemizi yürütürken kuşkusuz bu **"yasallık"** kaygısını, yasalara atfedilen önemi dikkate almalıyız. Fakat hedef, gücümüzü **fiili** olarak seferber ederek **yaratacağımız meşruiyettir.** Çünkü kamu emekçileri olarak kendi gücümüzü gördüğümüz ölçüde, mücadelenin meşruiyetinin bizi sınırlayan yasaların meşruiyetinden çok daha büyük olduğunu göreceğiz. Öyleyse sürekli olarak üzerimizdeki sömürüyü teşhir eden fiili durumlar yaratmalı, bu teşhir üzerinden taleplerimizin meşruiyetini arttırmalıyız. Yarattığımız fiili durumlar sömürüyü geriletmeye, taleplerimize ulaşmaya hizmet ettiği ve bunu geniş kamu emekçileri kitlesiyle paylaşabildiğimiz ölçüde, meşruiyet sorunumuz olmayacak, bizi sınırlayan yasalar ve devletin oluşturduğu fiili engeller bir bir değişmek zorunda kalacaktır. Devletin yasal ve fiili sınırlarına hapsolmuş bir mücadelenin gerçek anlamda hak alması olanaklı değildir. Böylesine sınırlanmış bir mücadele tarzıyla **"kötünün iyisi"** ya da **"ehven-i şer"** türünden oyalayıcı iyileştirmeler dahi sağlanamaz.

Fiili-meşru mücadelenin kendisi, **sömürünün gayrı-meşru** olduğu gerçeğine dayanır. Geniş kamu emekçileri kitlesini hak almaya, dolayısıyla bu **gayrı-meşru sömürü** ilişkilerini geriletmeye seferber eden bütün eylemler **meşrudur.** ***Kurulu düzenin hiçbir yasası emekçilerin hak alma mücadelesinden daha meşru olamaz.***

Fiili-meşru mücadele, öncü kamu emekçilerinin **kararlı-inatçı-militan** tumumlarıyla tamamlanmalıdır. Bu militan tutum, mücadelemizde fiili-meşru tarzın sürekliliğinin güvencesidir. Sağlam bir sınıf bilinciyle donanmış öncü kamu emekçiler, tutum ve davranışlarıyla kamu emekçilerinin genel kitlesine kararlılık ve mücadele inatçılığı taşıyabilmelidir. Bu, kitlesinden yalıtık bir öncünün değil, kitlesini seferber eden, kitlesiyle bütünleşmiş bir öncünün militanlığıdır. Militan öncü, meşruiyetinin kaynağını iyi görür ve bu kaynağa yönelirse, **4 Mart'ta** olduğu gibi 3 bin kişiyle başladığı bir eylemi milyonlara taşıyabilir. Kamu emekçilerinin ortak talepleri ve kitlesel mücadeleleri en büyük meşruiyettir.

Tabanın söz-karar hakkı ve işyeri temelinde örgütlenme

Ne yazık ki, bugün sendikalarımızda ciddi bir **bürokratlaşma** ve **işyerlerinden kopuş** süreci yaşanmaktadır. Pek çok sendikamız artık tamamen bürolar tarafından yönetilir hale gelmiştir. İşyeri örgütlülükleri ya yok, ya da karar alamaz durumdadır. İşyerlerinde alınan kararlar çoğunlukla şube yönetimlerinden başlamak üzere üst yönetim organlarınca dikkate alınmamaktadır. **"Tabanın söz ve karar hakkı"** istemi, yönetime muhalif kamu emekçilerinin boş bir yakınması olarak anlaşılmaktadır. İşyerlerinin ve tabandaki üyelerin kararlara katılım mekanizmaları işlememektedir.

Oysa sendikaların temel örgütlenme birimi işyerleridir. Bunun nedeni işyerlerinin iç bütünlüğü olan temel üretim birimleri olmalarıdır. Sendikaların gücünü emekçilerin ortak örgütlülüğü ve ortak mücadele kapasitesi oluşturduğuna göre, örgütlülükte ve mücadelede ortaklaşmanın yaşanacağı temel birimler de doğal olarak üretimin temel birimleri, yani işyerleri olacaktır. Bizler yaptığımız hizmet üretimi bilincini (gelişmemiş biçimiyle de olsa) işyerlerimizde ediniriz. Kamu emekçisi olmanın ekonomik, sosyal sorunlarını hep birlikte iş arkadaşlarımızla yaşar ve öncelikle onlarla paylaşırız. Üzerimizdeki idari baskı cenderesiyle, bizleri devletin kapıkulu olarak gören zihniyetle asıl olarak işyerimizde karşılaşır ve tüm bu sorunlar karşısında öncelikle işyerimizdeki arkadaşlarımızla dayanışma içine gireriz. Sözün özü; **sendikal bilincin ve örgütlülüğün nüvesi işyerleridir.** Sendikal mücadelemizin hak alıcı, örgütleyici ve öğretici bir platformdan uzaklaşması ile sendikalarımızın da işyerlerinden uzaklaşmasındaki paralellik tesadüf değildir. Bunlar, herbiri diğerini koşullayan olumsuz süreçlerdir. Tabanından ve işyerlerinden kopuk bir sendikanın bürokratlaşması, yozlaşması kaçınılmazdır.

Tabanın söz ve karar hakkının olmadığı bir sendikada işleyiş yukarıdan aşağıyadır, iç demokrasi güdüktür. Yöneticiler gitgide bürokratik bir kasta dönüşür. Bir de buna yöneticilerin profesyonelleşmesi eklenirse, bürokratikleşme büyük ölçüde tamamlanmış demektir. Kendisini denetleyen, kararlar oluşturan ve bu kararların uygulanmasında inisiyatif alan, işyerlerine dayalı dinamik taban örgütlerinin olmadığı koşullarda, gerçekleşen bürokratlaşmayla birlikte sendika yöneticileri, kendi niyetlerinden bağımsız olarak, hızla mücadele saflarından düzen saflarına yol alırlar. Yönetim organları, mücadelenin birer komuta merkezi olmaktan uzaklaşıp mücadelenin önündeki engeller halini alırlar. Türk-İş'in, DİSK'in durumu budur. Ne yazık ki, konfederasyonumuz ve sendikalarımız da

böyle bir yola girmiş bulunmaktadırlar. Şu an TBMM gündeminde olan sahte sendika yasa tasarısı ile getirilen düzenlemelerle de, bizim sendikalarımızın girmiş olduğu bu bürokratikleşme sürecini derinleştirmenin hesabı yapılmaktadır.

Dinamik, üretken ve mücadeleci bir sendikanın güvencesi, işyeri temelinde örgütlenme, tabanın söz-karar hakkı ve canlı bir iç demokrasidir.

Kamu emekçilerinin mücadele programı ne olmalıdır?

Sendikalarımız ve **KESK**'in seçim platformlarında neler olmalı? Bugün mücadelemizin karşı karşıya olduğu sorunlar neler? Dün yüzbinlerce kamu emekçisini aynı talepler etrafında sokağa dökebilen bir **KESK**, bugün neden böylesine yalıtık ve hareketsizdir? Anti-demokratik uygulamalar ve baskılar karşısında neden sesimiz çıkamıyor? **KESK, Türk-İş, Hak-İş** gibi işbirlikçi yönetimlere sahip sendikalara nasıl oluyor da yedekleniyor? **Kontra Türk Kamu-Sen** ile nasıl aynı masaya oturuyor? Neden bağımsız bir mücadele hattı ortaya koyamıyoruz? Bakanlık koridorlarında lobilicik yapmaktan muradımız ne? Sahte sendika tasarısı meclis gündeminde, **biz ne yapıyoruz?** Zorunlu tasarruflarımız gaspedilmeye çalışılıyor, **biz ne yapıyoruz?** Üzerimizde ağır bir sömürü çarkı işliyor, **ne yapıyoruz?** Her gelen gün, düne göre biraz daha yoksullaşıyoruz. Neden yoksullaşmaya karşı **mücadele etmiyoruz?** Neden **"Sefalete teslim olmayacağız"** sloganı **lafta kalıyor?** Belediye işçilerine sıfır zam dayatılıyor, lastik işçilerinin grevleri yasaklanıyor, pek çok işyerinde direnişler var. Biz **"Yaşasın sınıf dayanışması"** diye alanlarda haykırıyoruz ama fiilen sınıf dayanışmasını **ne kadar gerçekleştiriyoruz?** Ülkemizdeki insan hakları ve demokrasi mücadelesine **nasıl destek oluyoruz?** Anti-demokratik baskılara, işkencelere karşı, sokak ortasında gençlerimize tecevüz eden polise karşı **nasıl bir mücadele içindeyiz?** Kürt halkına karşı yürütülen inkar ve imha savaşma karşı **nasıl bir tepki gösteriyoruz? "Üreten biziz yöneten de biz olacağız"** sloganına hayat vermek için ne yapıyoruz? **Devrim ve sosyalizm** hedefi mücadelemizin neresinde duruyor, yoksa çoktan **unuttuk mu?** Cezaevlerindeki devrimcilerin F tipi hücrelere konmasına ve dışarda yaşamlarımızın hücreleştirilmesine karşı **ne yapıyoruz?** Yoksa bu hücreleştirmeler **bizi ilgilendirmiyor mu?**

Sorular çoğaltılabilir, ama temel sorular bunlar. İşte genel kurullarımızda biz bu soruların yanıtlarını, çözümlerini mi tartışacağız,

yoksa genel kurullarımızın yönetim aritmetiklerine dönüştürülmesine göz mü yumacağız? Eğer herşey yolundaysa, oturup genel kurullarla ilgili hazırlık yapmanın, genel kurullarda bu sorunları tartışmanın da gereği yok demektir. **Ama herşey yolunda mı?**

Kamu emekçilerinin öncelikli görevi, sendikal mücadelemizin bir bütün olarak yaşamakta olduğu sorunları masaya yatırmaktır. Seçimlerin eksenini yönetimde koltuk kapma hesapları değil, sorunlarımızın çözümüne yönelik programatik tartışmaları oluşturmalıdır. Mevcut sendika yönetimlerinin genel kurulları salt yönetimlerde kimlerin yeralacağı ile ilgili pazarlıklara ve seçime indirgeme girişimlerine kesinlikle izin verilmemelidir. Bu girişimlerin arka planında bugün konfederasyonumuza hakim **yasalcı-bürokratik-reformist** anlayışın mevcut çizgiyi devam ettirme isteği yatmaktadır. Programatik tartışmalar kaçınılmaz olarak bu çizgiyi sorgulayacaktır. Yıllardır sendika ve konfederasyon yönetimlerine çöreklenmiş bulunan bu anlayışla hesaplaşılmadan, sendikal hareketimizi gereksinimlerimize uygun bir çizgiye taşıma olanağı yoktur.

Protestoculuk kendi başına çözüm değildir!

Sendikalarımız ve **KESK**'in uzunca bir süredir kamu emekçilerine yönelen saldırılar ve hak kayıpları karşısında protestoculuktan öte bir tavır sergileyemediğini, devletin çizdiği **yasal-fiili** sınırlara hapsolunduğunu biliyoruz. Sendikalarımızın ilk dönemindeki **hak alıcı, devrimci fiili-meşru mücadele** çizgisi büyük ölçüde terkedilmiş durumda. Fakat bu durumu gören ve daha mücadeleci bir çizgiyi savunan kamu emekçileri ise kendi alternatif mücadele tarzlarını ete-kemiğe büründürüp bir kuvvet haline gelememektedirler. Sendikalarımızdaki duyarlı, mücadeleci, devrimci kamu emekçileri reformizm eleştirisiyle sınırlı bir varoluş sergilemekte, gerçek bir alternatif haline dönüşememektedirler.

Evet sendikalarımız ve konfederasyonumuz **reformist-yasalcı** anlayışların yönetimindedir. Bu reformist anlayış düzenin kamu emekçilerinin bilinçlerinde yarattığı kimi geri algı ve düşüncelerle uzlaşmakta, bu geriliklerin gölgesinde kendini varetmektedir. Fakat bu durum kamu emekçileri olarak yakmdığımız tablonun tek başına nedeni değildir. Reformist yasalcılık, kamu emekçileri hareketinin içinde bulunduğu olumsuz durumun hem nedeni hem de sonucudur. Reformist yasalcılık, sermaye düzeninin kamu emekçileri kitlesi üzerinde yaratmaya çabaladığı ideolojik hegemonyadan olduğu kadar, kamu emekçilerinin kendi devrimci fiili-meşru mücadele çizgilerini yaratamamalarmdan da

beslenmektedir.

Bu ülke emekçilerinin herhangi bir alanda yeni haklar elde edebilmelerinin ya da mevcut sınırlı koruyabilmelerinin **devrimci bir mücadeleden** geçtiği ortadadır. Bu düzeni bilimsel bir temelde anlayan herkes, bu düzenden devrimci temellerde kopamayan bir mücadele çizgisinin ancak düzenin kırıntılarıyla yetinmek zorunda olduğunu bilir. Sorun böylesi bir mücadele programını ortaya koymak ve bu programı, başta **öncü-ileri** kamu emekçileri olmak üzere, **tüm kamu emekçileri** kitlesi ile buluşturmaktır.

Sendika seçimlerinde nasıl tavır almalıyız?

Yaşadığımız sorunları ve bu sorunların çözümlerini görebiliyoruz. Geniş kamu emekçileri kitlesinin tabandan yükselen dinamiğini ortaya çıkaran, bu dinamiği **fiili-militan bir mücadele hattıyla** birleştiren, **ekonomik-özlük taleplerimiz** ile **demokratik-siyasal taleplerimizi** bütünlük içinde ele alan **devrimci bir program** etrafında oluşan **öncü-ilerici** kamu emekçilerinin birliği, seçimlere dönük tavrın temellerini oluşturmalıdır.

Bu, sendikalarımızdaki devrimci grupların güçbirliği ile sınırlı bir tavır değildir. Kuşkusuz devrimcilerin güçbirliği de gereklidir, ama tüm öncüleri kapsamayan bir birlik sorunlarımızı çözemez. **Hedef tüm öncü-ileri kamu emekçilerinin kapsanması olmalıdır.** Buna yönelik programın oluşturulmasının ardından, böylesi platformlar, birlikler, koordinasyonlar vb. oluşturulmalı. Bunlar işyerleri ya da işyeri bölgeleri esasına dayandırılmalı, temsilde işyeri bağı esas alınmalıdır. Seçimlere, ortaya konan bu program ve bu temelde oluşturulan birliklerin adayları ya da listeleri ile girilmelidir. Deneyim, birikim vb. argümanlarla sendikal bürokrasi içinde yeralan unsurlara öncelik tanıyan yaklaşımlara kesinlikle prim verilmemelidir.

Öncü ileri kamu emekçilerinin **devrimci** bir mücadele programı etrafında oluşacak en geniş birliği, işyerleri temelinde, mücadele taleplerimiz ekseninde **fiili-meşru-militan temelde** kurulacak köprünün altyapısını oluşturacaktır. Bu birlik kendini salt seçim platformuyla sınırlamamalı, seçimlerin ötesine taşan bir perspektif taşımalıdır. Seçimler, bu birliğin kendisini pratik olarak varetmek için attığı ilk adım olarak değerlendirmelidir.

Böylesi bir birlikteliğin çıkaracağı listelerin ya da adayların seçimlerde başarılı olması önemli bir mevzinin kazanılması anlamına gelecektir. Ama

bu platformun kendisini seçimlerle sınırlaması, kazanılan mevzilerin de bir süre sonra işlevsizleşmesi sorununu doğuracaktır. Öyleyse, seçimlere olumlu bir başlangıç gözüyle bakılmalı, seçimlerdeki başarı ya da başarısızlığın herşey demek olmadığı akıldan çıkarılmamalıdır.

Öncü-ileri kamu emekçilerinin seçim sürecinde oluşacak birlikteliğinin seçimlerin ötesine taşınabilmesinin koşulu, bu birliktelik içinde yeralan unsurların işyerleri ile canlı bağlar içinde olmaları, programatik talepleri fiili-meşru temelde ve militan bir tarzda işyerlerine taşıyabilmelerinde yatmaktadır. Bu gerçekleştiği ölçüde, öncü-ileri kamu emekçileri bulundukları şube ve sendikalarda belirleyiciliklerini arttıracaklardır. Bunda, sürekliliğin sağlanması ve birlikteliğin zemininin korunması için devrimci-sosyalist kamu emekçilerine fazladan görev düşmektedir. Pek çoğu örgütlü-disiplinli bir faaliyete alışkın olmayan öncü kamu emekçilerinin örgütlü ve sürekli bir biçimde ortak faaliyet yürütmeleri için, devrimci-sosyalist kamu emekçileri, sürece gerekli sorumluluk ve özveriyle yaklaşmak zorundadırlar. Devrimci-sosyalist kamu emekçileri birlikteliğin temellerini oluşturan ilkelere canlı bir öz kazandırmalı, bu ilkeleri güncel sorunlar karşısında yaratıcılıkla yeniden üretmeli, fiili-meşru mücadelenin örnek militanları olmalı, işyeri örgütlenmelerinde programa hayat vermeli, fakat önderlik etmek adına darlaştıran, bilinçlendirmek adına dayatan, sürüklemek adına oldu-bittiye getiren yaklaşımlardan uzak durulmalıdılar.

İşyerlerinde sendikal mücadelenin kararlı unsurları olarak yeralan, fiili-meşru temelde mücadeleyi temel yöntem olarak benimseyen, ekonomik taleplerimiz ile siyasal taleplerimiz arasına Çin Seddi örmeyen ve sendikalarımıza çöreklenen reformist-yasalcı anlayışların karşısına somut bir mücadele programı ve hareket planı ile çıkmak gerektiğine inanan tüm kamu emekçileri, seçimlerde oluşturup seçimler sonrasına da taşınacak bu platformun doğal bileşenleridir.

Öncü kamu emekçilerinin devrimci programı

Sendikal taleplerimiz

1) Kamu emekçileri ve tüm çalışanlar için grevli-toplusözleşmeli sendika, sınırsız grev ve genel grev hakkı.

2) Yapay olarak yaratılmış bulunan memur-işçi ayrımına son. Tüm ücretli emekçileri kapsayacak ortak demokratik bir iş yasası.

Acil demokratik ve sosyal taleplerimiz

3) Kamu emekçilerinin asgari ücreti, vergiden muaf ve 4 kişilik bir ailenin asgari geçim ücretinin üstünde olmalıdır.

4) Haftalık çalışma süresi 35 saatle sınırlanmalıdır.

5) Eşit işe eşit ücret uygulanmalıdır.

6) Zorunlu tasarruflar gerçek faizleriyle birlikte, işveren payları da dahil olmak üzere bir kerede ödenmelidir.

7) Mezarda emeklilik yasası tüm sonuçlarıyla birlikte ortadan kaldırılmalıdır. Emeklilik için kadınlarda 20, erkeklerde 25 hizmet yılı, kadınlarda 45, erkeklerde 50 yaş esas alınmalıdır.

8) Emekli Sandığı primlerinin tamamı işveren (devlet) tarafından ödenmelidir. Emekli Sandığı'nın yönetiminde kamu emekçileri söz ve karar sahibi olmalıdır. Sigorta kapsamı işsizlik, kaza vb. ile genişletilmelidir.

9) Tüm özelleştirme uygulamalarına son verilmelidir. Herkese parasız sağlık hizmeti ve her düzeyde parasız eğitim imkanı sağlanmalıdır.

10) İMF ve Dünya Bankası vb. emperyalist mali kuruluşlarla kölece

ilişkilere son verilmeli, tüm dış borç ödemeleri durdurulmalı ve geçersiz sayılmalıdır.

11) Kamu emekçilerinin teknik nedenlerle ya da toplumsal hizmetlerin gerektirdiği zorunlu durumlar dışında, gece çalışması yasaklanmalı, zorunlu gece çalışmasında 4 saatlik işgünü ve artı ödeme uygulanmalıdır.

12) Söz, gösteri, toplanma, basın ve örgütlenmenin önündeki tüm idari-adli-fiili engeller kaldırılmalıdır.

13) Her türden gerici-şoven-faşist baskılara ve anti-demokratik uygulamalara (sürgünler, soruşturmalar, cezalandırmalar vb.) son verilmelidir.

Özlük taleplerimiz

14) 657 sayılı yasa, tüm eklentileri ile birlikte kaldırılmalı, bu kapsamda yapılan düzenlemelerin tamamı toplusözleşmelerle belirlenmelidir.

15) Kamu işyerlerindeki her türlü taşeron, dernek, vakıf çalışanları ile tüm sözleşmeliler kadroya alınmalıdır.

16) İşveren devlet, tüm çalışabilir nüfusu istihdam edecek politikalar uygulamalı, bu çerçevede kamu işyerlerinin kadro ihtiyacı ilgili alanlarda eğitim görmüş emekçilerce, ek bir sınava tabi tutulmaksızın karşılanmalıdır.

17) İşe alma, tayin, terfi ve geçici görevlendirmeler ile kamu işyerlerinde üretilen tüm hizmetlerin içeriği ve niteliğinin belirlenmesinde sendikaları aracılığıyla kamu emekçileri söz-yetki ve karar sahibi olmalıdır.

18) Kamu işyerlerindeki çalışma koşulları, iş sağlığı ve iş güvenliği ile ilgili düzenlemeler sendikalarla birlikte yapılmalı ve çalışanların denetiminde olmalıdır.

19) Tüm kamu işyerlerinde yemek, ulaşım ve kreş ücretsiz olarak karşılanmalıdır.

20) Kamu emekçilerinin yetenek, bilgi ve birikimlerini artıracak tüm eğitsel etkinlikler teşvik edilmeli, çalışılan alanla ilgili eğitsel etkinlikler işgününden sayılmalı, alan dışı eğitimler için uygun çalışma koşulları sağlanmalıdır.

Mücadele yöntemi...

21) Kamu emekçilerinin mücadelesinde "tabanın söz ve karar

hakkı" temel, sendika yönetimlerinin inisiyatifi tali olmalıdır.

22) Kamu emekçilerinin temel örgütlenme ve temel karar oluşturma birimi işyerleri olmalıdır. Söz ve karar hakkı işyeri örgütlülükleri üzerinden kullanılmalı, mücadele işyerleri üzerinden yükselmelidir. İşyeri temsilcilerinin oluşturduğu kurullar karar organları, yönetim kurulları yürütme organları olmalıdır.

23) Tüm seçimler işyerlerine konan sandıklar aracılığıyla ve doğrudan seçim yöntemiyle yapılmalı, delegelik sistemine son verilmelidir.

24) Kamu emekçilerinin temel mücadele yöntemi fiili-meşru-militan mücadeledir. Mevcut yasal fiili sınırları parçalamak mücadelenin temel hedeflerinden biri olmalıdır.

25) Kamu emekçileri, toplumsal yaşamın tüm alanlardaki gerici-şoven-faşist uygulamalara, devlet terörünün her türüne karşı aktif tutum almalı, tüm anti-demokratik uygulamalara karşı kamuda hizmet üretiminden gelen gücü temel alan bir direniş çizgisi oluşturulmalıdır. (Son dönemde güncelleşen fakat devletin 20 yıldır değişmez bir politikası olan "cezaevlerindeki siyasi tutsakları tecrit ve imha etme" anlayışıyla kararlı bir biçimde mücadele edilmelidir. Cezaevleri sorunu dönemsel değil, "yaşamın hücreleştirilmesine hayır!" şiarı çerçevesinde sürekli bir mücadele alanı olarak kavranmalıdır.)

26) Ekonomik-sosyal, özlük ve sendikal taleplerimizin tümü siyasal-demokratik taleplerimiz ile bütünlük içinde ele alınmalıdır.

27) İşyerlerinin baştan aşağıya demokratikleşmesi için kararlı bir mücadele yürütülmelidir.

28) Kamu emekçilerinin tüm mücadelesi, "sermayenin değil emekçilerin yönettiği bir ülke" hedefi çerçevesinde yürütülmelidir. Sendikalarımız sınıf mücadelesinin, devrim ve sosyalizmin mücadele okulları olarak kavranmalıdır.

29) Kamu emekçilerinin mücadelesini işçi sınıfının diğer katmanlarından ayıran, toplumsal yaşamın tüm alanlarında yürütülmekte olan baskı ve sömürüyü geriletme mücadelesinden tecrit eden, sınıfsal içeriğini bulandıran, devrim ve sosyalizm hedefinden uzaklaştıran tüm girişim ve anlayışlarla mücadale edilmelidir.

*30) Kamu emekçilerinin mücadelelerindeki temel siyasal perspektif, "**sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm!**" olmalıdır.*

Sosyalist Kamu Emekçileri